

Levensreparatie

Hoe het met jou zit weet ik niet, maar als ik denk aan 'iets repareren' krijg ik toch spontaan rode uitslag in mijn nek. Al word ik steeds handiger in dingen maken. Een kapotte wasmachine, computer met een virus of de auto die naar de APK moet... ik waag me eraan. Geen levensbedreigende zaken, maar toch gedoe waarvoor ik als coach/medium alle moed bij elkaar moet schrapen om het te fixen. Het leven zie ik ook als een creatie. Helaas *repareren* wij als mens ons leven vaak meer dan dat we het *creëren*. Dat wat niet 'goed' is, proberen we te verbeteren of te veranderen, al wordt het er vaak niet mooier op.

NIEUW DOEK

De klant in mijn praktijk wist even niet meer hoe ze verder moest met haar leven. En daarom kwam ze voor een verfrissing en aanvulling van de *tools* die ze eerder van me had gekregen. Er kwam naar voren dat ze heel druk was haar

omgeving te repareren en daar werd ze doodmoe van. In plaats van gewoon te zijn met wat er is en onder het mom van 'doe eens gek en gooi je haar los' iets totaal nieuws vorm te geven. Gewoon een nieuw doek pakken, je levenskwast erop zetten en inkleuren met prachtige beelden. Ze absorbeerde als een spons wat ik haar aangaf. "Ik snap het helemaal hoor! Wat ben ik toch blij met jou, mijn goeroe! Wat een wijsheid mag ik van jou toch elke keer weer ontvangen..."

ONWRIKBAAR

Die week had ik meerdere goede consulten en dus blijde mensen. Het laatste consult die week was echter een loodzware. De man zat heel diep in zijn verhaal en ik boog er volledig in mee. Hoe het ooit beter zou kunnen worden in zijn leven was lastig te coachen omdat zijn hele 'zijn' zo onwrikbaar was. Uitleggen, weerleggen, kneden, sturen, mogelijkheden en creatie laten zien en steeds maar weer vertalen, maakten me erg moe. De waarnemingen die ik bij hem deed waren van akelige en ongelukkige gebeurtenissen. Echter: nadat ik voor mijn gevoel toch alles had gegeven en deze meneer het pand had verlaten, was ik gebroken van het creëren van *zijn* leven. Terwijl hij voor mijn gevoel niet eens bereid was om zelf het tij te keren! Daarom besloot ik maar naar de sportschool te gaan om mijn hoofd leeg te maken en te werken aan mijn 'levensstempel'.

VLEKKEN IN DE NEK

Vol inspiratie ging ik in de ijzers hangen toen de dame van het creatieve consult ineens voor mijn neus stond. Vanuit oprechte interesse vroeg ik haar hoe het met haar ging en wat ze al had neergezet. Ze straalde en liet weten dat ze volop doeken in haar leven aan het schilderen was. En hoe het dan verder met mij ging, wilde ze ook nog weten. Wat mopperend vertelde ik dat ik net een loeizwaar consult achter de rug had en hoe ik had moeten hangen en wurgen om erdoorheen te komen. Details over wie, wat of waarom vertel ik nooit. "Ach, was je aan het repareren?", was haar spontane reactie. Ik kon een glimlach niet onderdrukken. "Wat goed dat je dat zegt. Je pakt het super op! Je bent echt een heel goede leerlinge, en ik ben trots op je." Haar ogen glinsterden van voldoening. "Maar ik ga me nu even verder wagen aan mijn lichaamscreatie of is het -reparatie?", wist ik nog uit te brengen terwijl ik met veel te zware gewichten in de handen richting de spiegel strompelde, de vlekken in mijn nek zag en in mezelf mompelde: 'Ik ben gelukkig ook maar een mens!' ■